Здравейте!

Казвам се Тодорка Атанасова и съм от гр. Хасково. По професия съм социален работник и работя, като такъв.

Започнах да пиша внезапно, дори не си спомням точно как. Това се случи преди около десет години. Първоначално започнах на шега, като си казах : „Ще пробвам да си поиграя с думите“. Когато започнах да сглобявам думите на белия лист, усетих невероятна тръпка, като „лек гъдел по тялото“, а думите сякаш сами „пристигаха“ отнякъде. В последствие писането ми се превърна в хоби и начин за релаксация, защото пътувайки в света на думите, аз установих, че това е един друг свят, в друго измерение и той ми носи положителна енергия и възможност да избягам от динамичното ежедневие на делника. Първоначално пишех само стихове, а към настоящия момент пиша и разкази.

До този момент нямам издадена книга. Пиша за лично удоволствие. Често подарявам стихове на приятели по различни поводи, както и публикувам във ФБ – профила си. Зная, че нещо което трябва да достигне до някой – той стига в точния момент. Това го разбрах чрез коментари от страна на различни хора в социалната мрежа и приятели на които съм докоснала душата по някакъв начин или са се припознали в написаното.

Предлагам на Вашето внимание едно стихотворение и един разказ произволно избрани от моите творения.

Благодаря!

ПОСЛЕДНА ОКТАВА

Има песни, които се превръщат в хора.
Има хора, които се превръщат в песен.
Аз без теб как съм живяла сред толкова
песни, сред толкова хора?
Къщи и улици, кафенета – там горе.
Платени аплаузи. Намръщени млади хора.
И едно поле с макове – долу, най – долу.
И петолиние в джоба му.
Първа нота –слънцето, късото и
птици по жиците. Есен в косите ни.
Боже, гласът ми достига само тази октава:-
„Обичам те“!
12.02.2021г

ТИ ЗАЩО ДОЙДЕ? -/разказ/

Мария беше от онези жени, с открита и отворена душа. С голямо сърце, от безстрашните. Всеки си мислеше, че може да влезне в душата й от раз, защото беше пряма и може да прекоси всеки хлъзгав сантиметър , без затруднения. Но всички те пропускаха едно единствено нещо, което беше характерно за такъв тип душа, че ако си позволиш да прекрачиш границата, рискуваш да се загубиш, тоест да се самоубиеш. Обикновено човек се препъва именно, когато се подхлъзне и премине допустимото.

Мария обичаше с цял размах, с особена сила и мекота. Такава мекота, която може да изригне като памук от душата, ако бъде докосната правилно. Силата й беше безпощадна към лъжи и лицемерие, както и към всички възможни грозни думи започващи с „Л“, но не и към най – красивата: Любов.! Силата на такъв дух е придобита свише. Казват, че се дава само на тези, които могат да я понесат, тоест да я носят.

Мария и Георги се запознаха случайно през един октомврийски стихиен ден, когато небето беше разтворило широко обятията си и сякаш искаше изведнъж да измие всичко и всички преди да ги приюти. Обърна небесното си корито и изведнъж го изсипа. Никой не можа да мигне цяла нощ. Всички изкараха нощта навън, борейки се със стихията. В такива моменти не може да се спи, особено когато усещаш края, много преди да е настъпил. Мария знаеше за него още като срещна очите на Георги, но продължи да се бори. Бори се точно по същия начин като онази нощ – нощта на тяхната среща – до край. Бори се за него. Георги беше мъжът й - по документ и по съдба.

- Мария, донеси ми бутилката - веднага! - Викаше с цяло гърло Георги.
- Знаеш, че не трябва да пиеш! Лекарят вчера ти го каза няколко пъти!
- За Бога! Никой не може да ми каже нищо! Донеси бутилката! Казах: Веднага!

Гласът на Георги сложи особена интонация на последната дума и бутилката полетя в ръцете му. Треперещеите му пръсти едва не я изпуснаха. Беше доволен.

Георги посегна за пръв път към алкохола, когато с първата си крачка нахлу и разтърси душата на Мария. Сърцето на Мария получи бразди, толкова дълбоки, че можеха да погълнат всичката вода от стихията преди напълно да се пръсне. Точно тогава двамата премериха сили. Георги - здравият и голям като скала мъж и Мария - жената с най-фините пръсти.

Георги беше добър, но от този тип доброта, с която можеш да дадеш живота си за друг, без да се замислиш, но нямаше способността и издръжливостта за борба. Той не можеше да се бори дори за себе си. Направи своя избор – отдаде се на порока и му служи вярно.

Тази вечер беше много тиха, повече от обичайната тишина която може да съществува. Георги беше заспал, завинаги. Бутилката се беше освободила от ръцете му и стоеше мирно напълно празна върху нощното му шкафче. За пръв път стъклото успя да улови и погълне светлината от

нощната лампа и я пръсна из цялата стая по особено красив начин. Дори, ако някой беше влезнал внезапно, щеше да изпита неудобство, че нарушава динамиката на този уют.

Същата вечер Мария отсъстваше от вкъщи. Беше нощна смяна в завода, в който приготвяха хляб. Хляб, който щеше на нахрани хиляди хора през идващият ден.

Когато си тръгна от завода , Мария вървеше заедно с изгрева. Денят изглеждаше обещаващо добър и топъл за края на ноември и както се казва: „Познаваше се от сутринта“.

Първото нещо което обикновено правеше Мария прибирайки се след нощна смяна беше да влезе тихо, да си вземе глътка въздух сядайки на люлеещият се стол в хола и след това да приготви една от любимите закуски на Георги. Той трябваше да закусва задължително, защото приемаше силни медикаменти. Мария не пропускаше нито една негова закуска и никога не й дотежа. Когато ароматът от закуската се разнесе из кухнята Мария изключи котлона и се запъти към спалнята. Георги го нямаше в леглото. Тя изтръпна и силно извика:

- Георгиииии!

В стаята се чу само последният звук от името му и Мария се свлече на земята до неподвижното тяло. Започна да плаче силно. Георги я напусна. Мария беше вкопчена в него с най-силната прегръдка на която беше способна. Тя, жената, която цял един живот го беше пуснала на свобода, сега не можеше да се отдели от него.

Всичко мина по ритуал. Децата дойдоха да изпратят баща си. Така беше редно.

След това всеки се прибра в своя си дом и затвори вратата му, а Георги я затвори завинаги.

Мария седна на своя любим люлеещ се стол, в големия хол на дома си. Залюля го няколко пъти и отпусна тялото си. Когато се събуди беше рано сутрин. Слънцето беше влезнало при нея в стаята и неудържимо разпръскаше лъчите си. Беше като голяма червена топка, която се отразяваше в далечината на хоризонта. Мария отвори широко прозореца, сякаш искаше да се приближи към него, да го докосне.

Новият ден беше тих за Мария. За пръв път нямаше ангажимент към нищо и никого. В този момент тя почувства силата на самотата, която започна да вибрира по цялото й тяло и не и даде дълго време мира. Няколко месеца беше в това състояние, но една среща с една книга, случайно изпаднала от рафта на библиотеката й отключи забавеният ритъм на сърцето й и то се преобърна няколко пъти преди да отвори писмото, поставено прилежно между страниците от стиховете на Яворов. Да, писмото беше предназначено за Мария из между всичките трепети на големия поет към неговата любима. Сърцето на Мария започна да чете думите на глас, сякаш тя искаше някой да ги чуе, като потвърждение, че това е истина, което се случва…

„Мария, знаеш ли, че ние мъжете сме като кучета! Готови сме да предадем стопанина си, ако бъдем нахранени някъде другаде. И знаеш ли, че животните са същите, точно като хората – ни по - малко, ни повече по – различни. И при тях има качествена порода, която е готова и има верни очи към дома. Синджирът си го поставяме сами и сами определяме колко да ни е тясна каишката. Той се оказва най – голямата ни илюзия за сигурност и понякога най – голямото ни спасение от

вътрешните ни окови. Аз нямах синджир и никога съм нямал, разбрах го в момента в който изпих една бутилка алкохол на екс, вечерта когато нямах очи да те погледна. Ако в момента ти кажа, че съжалявам, бих те наранил още повече, още повече….“

Георги беше природно интелигентен. Беше главният технолог в завода за хляб, някога. Той знаеше, че ако пропусне само една съставка, колкото и да се премесва тестото, хлябът не е същият – нито на вкус, нито на допир. Само, че истинското значение на това той го разбра едва в края. В края на своя път. И както се казва понякога един живот не е достатъчен да се справиш със собствените си чудовища, тоест – страхове. Той не успя…

Мария загаси лампата и си легна сама, но не и самотна.

- Ти, защо дойде в живота ми, Мария?

Ноември 2019г